בס"ד

פרשת מצורע

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הסודות להצלחה שלך

www.yoursuccesstoolbox.com

תוכן העניינים

בס"ד

פרשת מצורע

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הגמרא אמרה, זאת תהיה תורת המצורע, זאת תהיה תורת המוציא שם רע. כלומר אדם שמוציא שם רע או מדבר על חברו לוקה בצרעת, לא עליכם. למדנו בשבוע שעבר, יש שבע עבירות שבגינם אדם לוקה בצרעת, וביניהן: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. הגמרא מספרת, שלרבי שמעון בן גמליאל היה עבד ששמו טבי. טבי זה היה איש חכם. הרמא מפאנו אמר: למה טבי ? שהיה גלגולו של חם. בגלל שקלל נח את כנען ארור כנען. עכשיו הוא בא בגלגול והראה שהוא עבד טוב. להראות שנתקן. הגמרא מביאה עליו הרבה דוגמאות שהיה תלמיד חכם. אבל הוא היה עבד. פעם אחת בקש ממנו רבן שמעון בן גמליאל אמר לטבי עבדו - "צא וקנה לי מהשוק מאכל טוב", יצא טבי עבדו וקנה לו בשר לשון, שוב אמר רבן שמעון בן גמליאל לטבי עבדו - "צא וקנה לי מהשוק מאכל רע", יצא טבי עבדו וקנה לו שוב בשר לשון, אמר לו רבן שמעון בן גמליאל - "מה עשית? כשאמרתי לך מאכל טוב הבאת בשר לשון, אז כיצד גם כשאמרתי לך להביא מאכל רע הבאת בשר לשון?!, השיב לו טבי עבדו - "מהלשון באה הטובה ומהלשון באה הרעה, כשהלשון טובה - אין טובה ממנה, וכשהלשון רעה - אין גרועה ממנה". ויקרא רבה.

כמו כל דבר שברא הקב"ה בעולמו, אם אדם משתמש במה שברא הקב"ה לטוב, טוב. אם משתמש במה שברא הקב"ה לרע, אז זה הולך רע. הלשון נבראה כדי שהאדם יעסוק בה בתורה. כמו שאמר ר' שמעון בר יוחאי: אם הייתי בהר סיני הייתי אומר לקב"ה שיברא שתי לשונות. לשון אחת לענייני חולין. ולשון שניה לדברים קדושים, ללימוד תורה. מה זה הדבר שהוא משתמש בלשון גם וגם. איך אותו פה שעוסק בתורה יעסוק גם בדברים בטלים ? כמו שהגמרא אומרת, על משה רבינו עליו השלום. משה רבינו ביום שנולד, יש שתי גרסאות במדרשים. הרי נולד

בז' באדר. גרסה אחת אומרת שביום שהשליכה אותו ליאור זה היה שביעי של פסח. ואז עמדו מלאכי השרת ואמרו: ריבונו של עולם, זה שעתיד לומר לפניך שירה ויקרא את הים ילקה ביום הזה בים ? מייד שלח את בתיה והצילה אותו. ויש אומרים שזה היה ביום חג השבועות. זו מחלוקת, האם היה שנה מעוברת או לא מעוברת. אם נאמר שזו שנה לא מעוברת אז יש באמת 3 חודשים. משבעה באדר עד 6 בסיוון בדיוק 3 חודשים. אך אם תאמר שנה מעוברת, חודש אחד חסר שבוע (נולד בז' באדר) וחודש ניסן הוא לא מלא, זה עד כ"א בניסן, ויש לך באמצע אדר שני שלם. אז זה 3 חודשים, תצפנהו שלושה חודשים. אז אמרו מלאכי השרת: אדם שעתיד לקבל את התורה ביום הזה ילקה ? הפה מאד חשוב. ולמה לא ינק חלב גויה ? איך פה שעתיד לדבר עם השכינה ינק חלב גויה ? אוי ואבוי. ר' חיים ויטאל כותב בספרו, שער הגלגולים, הוא היה יושב ולומד אצל רבינו האר"י, והיה לו קשה להבין בהתחלה. עד שיום אחד אמר לו רבינו הארי: אתה צריך לצום שלושה ימים. על מה ? כשהיית בחור צעיר, למדת חכמת הכימיה במשך שנתיים. ואפילו שזה לא לימוד אסור, אלא זה דברי חול. מכיוון שהפה שלך עסק בחול, לכן זה מפריע לך ללימוד התורה. התענה שלושה ימים. ונעשה כמעיין המתגבר. לכן, אם אדם רוצה ללמוד תורה, לא יבטל את הפה שלו בכל מיני דברים אסורים או דברי חול.

לכן אמר, זאת תהיה תורת המצורע, תורת המוציא שם רע. הגמרא אומרת, שהוא קשה יותר מעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. כל כך קשה. ה' יצילנו. בחטא עריות ראינו: "ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלוקים". עוון שפיכות דמים: גדול עוונו מנשוא, כך אמר קיין. ואילו בעבודה זרה ראינו: אנא חטא העם הזה חטאה גדולה. בשלושתן נאמר גדול. אבל בלשון הרע יותר: יכרת ה' שפתי חלקות לשון מדברת גדולות. לא גדולה ולא גדול אלא גדולות. מכאן למדנו שזה חמור יותר. אז אומר ר' משה אלשייך: על הפרשה שלנו, אם ככה זאת תהיה תורת המצורע....למה אנשים לא לוקים בצרעת ? אלא מפני שאם היו לוקים בצרעת אז כל העולם היו לוקים. אמרה הגמרא, שלוש עבירות אין אדם ניצול מהם: גזל, עריות וגם לשון הרע. רובם בגזל ומיעוטן בעריות וכולם בלשון הרע. שאלה הגמרא:

כולם ? הרי יש צדיקים. ר' שמעון בן נסיה, קראו לו בגמרא, בנם של קדושים, לא היה מסתכל במטבעות. למה ? רש"י אומר שהרומאים שמו על המטבעות צורת עבודה זרה. אחד התלמידים היה שם צדקה עבורו. מעולם לא שם מטבעות בכיס. ביום שהוא נפטר כל הצלמים נמסו. אז איך אתה אומר כולם ? אבק לשון הרע. ר' חיים מוולוז'ין מבאר ביאור נפלא. זה שמספר לשון הרע עושה אבק. אז האבק מפריע לך לראות. הוא לקח 10 אומר לך לקחתי שתיים. זה שבעל לשון הרע, מדבר קצת אמת ואחרי זה שמאמינים לו הוא מתחיל לדבר את הלשון הרע שלו. ולך אתה תברר מה אמת מה לא. הוא עשה לך אבק. אדם צריך להיזהר בכל אלה.

והובא אל הכהן ולמה הובא ? מישהו גורר אותו ? אלא פירושו, בעל כרחו מביאים אותו אל הכהן. כך אומר האלשייך, הוא בעצמו דבר על הכהן לשון הרע. כך דרך העולם, לדבר על מנהיגים. אהה מי שומע לחכם הזה הוא קיצוני, וכן על זה הדרך. אז הוא דבר על הכהן. זה נקרא שהוא דבר על מלאך ה'. עכשיו בעל כרחו מביאים אותו. רוב הלשון הרע שמדברים העולם זה על הכוהנים ועל המנהיגים. ומה זה "וביום טהרתו" ?

יום טומאתו זה. אז למה כתוב "וביום טהרתו" ? אלא, מפה שהוא באותו יום נטהר. אבל, להתרפאות מהלשון הרע הוא לא התרפא. למה ? הגמרא אומרת: רשעים מלאים חרטה. כמו שכתב, בעל ספר החרדים, ר' אלעזר אזכרי, עליו השלום, שחי לפני 450 שנה, דע שכל התעניות שאומרים לך להתענות הבל המה מעשה תעתועים. הוא עושה עוונות, אחר כך הולך ומתענה. כל הסיבה של התענית לשבור את הלב. להיכנע. אם הלב נשאר אותו דבר, מה שווה. הוא אמר: אני ראיתי בעיני יהודי אחד שצם שלושה ימים רצופים, זה כנגד 40 יום. אחרי היום השלישי הלך וחטא עם גויה. אז הנה מייד הפיל אותו היצר הרע. רבינו יוסף חיים, כותב, שביום התענית האדם מאד מסוכן לכעס.

אמר הרב מקוצק, כל הפושעים שמקבלים משכורת של מליון וחצי בחודש, ואז אין גשם. ואז גוזרים תעניות. מי מתענה ? העניים. הם לא יכולים להתענות, יש להם סוכר או משהו אחר. הגדולים עושים את העוונות והקטנים סובלים.

אותו דבר עם האדם. האדם עם מה עושה עוונות ? עם הראש. עם האזניים. עם הפה. עם האוכל. ואח"כ, את מי הוא מענה את הקיבה. את הידיים. את הרגליים. מסכנה הקיבה, צועקת. אני מה עשיתי ? תכה על אזניך. תכה את פיך. לקיבה אין פה לדבר.

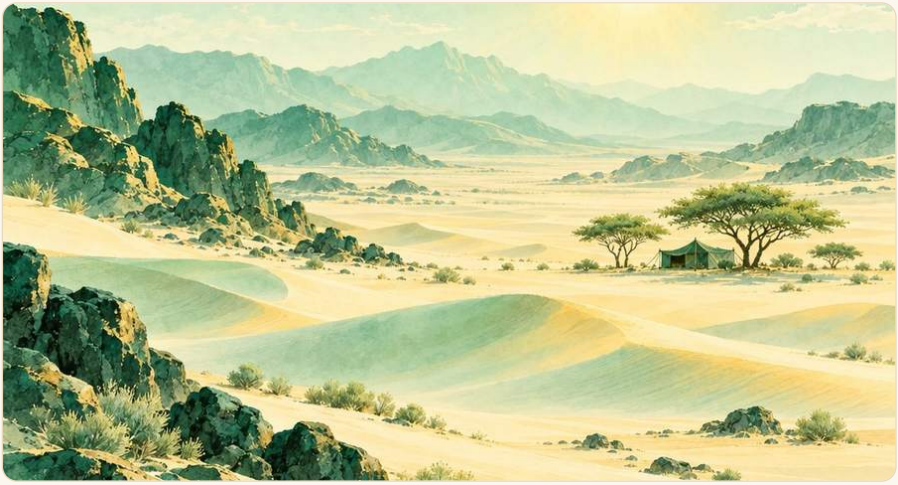
אז אל תתחיל בתעניות. לשנות את הדרך, יותר חשוב מתעניות. כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. לפני שהוא התענה היה אדם קטן, עכשיו כשהוא התענה נעשה איש יותר גדול, אז דווקא בא יצר הרע להחטיא אותו. לכן אמר, "ביום טהרתו והובא אל הכהן".

כתב ר' צבי הירש מקרקא, דוד המלך אומר בתהילים: ישיחו בי, יושבי שער; ונגינות, שותי שיכר. יד ואני תפילתי-לך ה', עת רצון- ה' ברוב-חסדך; ענני, באמת ישעך. טו הצילני מטיט, ואל-אטבעה; אינצלה משונאיי, וממעמקי מים. טז אל-תשטפני, שיבולת מים- ואל-תבלעני מצולה; ואל-תאטר-עליי באר פיה.

היו מדברים על דוד המלך. ואז הוא היה אומר: ריבונו של עולם, בשעה שאנחנו יושבים ועוסקים בנגעים ובאהלות, באים ושואלים אותי: דוד מי שבא על אשת איש מה דינו ? היו מלבינים את פניו. והיא לא היתה אשת איש, היא היתה גרושה מבעלה. כל היוצא למלחמה גט פיטורין היה נותן לאשתו. הוא מסכן, כך היה אומר: ישיחו בי, יושבי שער; ונגינות, שותי שיכר.

מה הקשר ? יושבי שער אלא שיושבים בחמרה, יושבים על הברזלים, מה שנקרא. שיכורים למיניהם. מה רוצה להגיד בזה דוד המלך. הוא מרמז למה שאמר: רבינו בחיי. רבינו בחיי בספרו חובת הלבבות כותב: שידוע שאם אדם מדבר לשון הרע על השני, לוקח ממנו את כל העוונות. וזה שמדבר מפסיד את כל המצוות, וכל המצוות שלו הולכות למי שהוא מדבר עליו. עד שהוא יבקש ממנו מחילה ויפייס אותו. אז כל דבר חוזר למקומו. כמו שכתוב, אל תזכור לנו עוונות ראשונים. ומה עוונות אחרונים אנחנו רוצים שהוא יזכור לנו ? מה הוא רוצה ? אלא, פירוש עוונות ראשונים, זה הכוונה: בן אדם דבר על השני אז כל העוונות שלו באו עליו, בא ראש השנה הוא צריך להתוודות. זה לא שלו, הוא לא יכול להתוודות, כי ההוא לקח אותם. אחרי ראש השנה, היה איזה אירוע איזה שמחה, שואל מה נשמע ומנשק אותו ותסלח לי ותסלח לי והתפייס. עכשיו שהתפייס החזיר לו את העוונות בחזרה. מילא הייתי מחזיר אותם לפני כיפור הייתי מתוודא עליהם. זה חמץ שעבר עליו הפסח. לכן כתב, אל תזכור לנו עוונות ראשונים, אבא שבשמיים. לכן אומר כתבנו אבינו מלכנו בספר זכיות. מה כתבנו בספר זכיות ? יבוא בן אדם למנהל הבנק שלו ויגיד לו תכתוב אותי בזכות. מה פתאם ? צריך להיות בזכות כדי להיכתב בזכות. תפקיד תהיה בזכות. הוא צועק לקב"ה: כתבנו בספר זכויות. שתחזיר לי את הזכויות שלי כי אני הלכתי ופייסתי את זה שדברתי עליו לשון הרע. הפסדתי את המצוות כשדברתי עליו, עכשיו פייסתי אותו, אז תחזיר לי את המצוות. מתי עושים את זה ? לפני ראש השנה, לפני ראש הכיפורים, כשאדם עושה תשובה. לפעמים אדם בא לעשות תשובה על לשון הרע. איך יעשה זאת ? קודם יפייס את חברו ואחרי כן ילך יבקש מחילה מהקב"ה. אבל אם לא בקש מחילה מחברו לא יכול

לבקשת מחילה מהקב"ה. כי עבירות של בין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר. אז אמר, הרב צבי הירש עליו השלום, מסתמא אם היו מדברים עלי אנשים גדולים בעלי הרבה מצוות, משתלם. הם מפסידים את המצוות שלהם ואני מרוויח אותם. אדם סיים חצי שס ודבר עלי לשון הרע, הרווחתי חצי שס. הוא נותן צדקות הרבה ודבר עלי לשון הרע כל הזכויות של הצדקות עוברות אלי. אבל ריבונו של עולם, שיכורים מדברים עלי. מה יש לי לקחת מהם. ישיחו בי יושבי שער...אז אין לי מה לקבל. על זה צועק דוד המלך אנא ממך תרחם עלי.

ר' לוי יצחק עליו השלום אומר: כמה חמור לשון הרע. יום אחד שמע אישה מדברת לשון הרע. אמר לה: איך את לא מפחדת ככה לדבר לשון הרע ? אמרה לו: לא שמתי לב. מה זה לא שמת לב ? אפשר לדבר על התפילין של הקב"ה ? מה לקב"ה יש תפילין ? כן. הגמרא שואלת: למה אנחנו מניחין תפילין ? כי הקב"ה מניח תפילין. למה אנחנו לובשים ציצית ? כי הקב"ה לובש ציצית. איפה ראינו שהקב"ה לובש ציצית ? שנאמר: עוטה אור כשלמה עוטה שמיים כיריעה. ציצית של הקב"ה, התעטף הקב"ה בטלית לבנה וברא את העולם. אומר רבינו בחיי: מכאן שהטלית צריכה להיות לבנה. תפילין מה ? מה שייך ? הרי בתפילין כתוב, שמע ישראל ה'

אלוקינו ה' אחד. אז מה הוא אומר את זה ? הגמרא אומרת: ישראל אשר בך אתפאר. ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ישראל אשר בך אפאר זה תפילין. שנאמר פארך על ראשך. התפילין נקראים פאר. אנחנו מעידים עליו שהוא אחד והוא מעיד עלינו שאנחנו עם אחד. אז אם אדם מדבר על מישהו מישראל מדבר על התפילין של הקב"ה. כמה צריך להיזהר. התקשורת מלאה, והכל במסווה. הגאון מוילנה לפני 300 שנה כתב אגרת לאשתו ולשתי בנותיו, אל תלכו לבית הכנסת ביום שבת. מנע מהן ללכת לבית הכנסת מפני: שבהכרח כל אחת תבוא עם שמלה ונעליים ושם נפגשות ומדברות. יו איזה שמלה ? איזה בד ? כמה עלה ? ואיזה נעליים אלה ? ואז היא הולכת וקונה כזה ומוציאה את העיניים של בעלה. מקנאות אחת בשניה. והגמרא אומרת: אין אישה מקנאה אלא בירך חברתה. הרמב"ם אמר: לכבוד החג תקנה לה נעליים. ובהכרח, ככה הוא כותב, שבהכרח תצטרכו לשמוע שם לשון הרע.

3 עבירות אין אדם ניצול בהם בכל יום, ואילו הם: הרהור עבירה, ועיון תפילה ולשון הרע. וזה כנגד מה שאמרנו קודם, גזל, עריות ואבק לשון הרע.

מה זה עיון תפילה? התפלל איזה יום בכוונה ואומר לעצמו בטוח שהתפילה הזו תתקבל. בטוח שהתפילה הזו תעשה פירות. מחזיק טובה לעצמו. זה אסור. היתה אשתו של התוספות יום טוב, ר' אליהו הלר, היה גאון גדול. רואים את עוצמתו בפירושו למשניות. כל הסוגיות של השס בוחן אותם יחד. הוא תלמידו של המהר"ל מפרג. חי לפני כ 400 שנה. היתה לו אישה חכמה מאד. היתה ענקית בתורה. ידעה הלכות. הצדקת הזאת היתה מלווה כסף לאנשים. היתה עשירה. היתה מלווה תמורה למשכון. תכשיטים, כלי כסף...היתה רושמת כל אחד למי זה שייך. האישה הזו, הצדקת כל מוצאי שבת היתה מוציאה את הכלים ומבריקה אותם. כדי לא להחזיר אותם שחורים. היתה מנקה אותם. היו שם אנשים וראו אותה מצחצחת את הכלים ואז היו אומרים: אתה רואה, זה אבק ריבית. חס ושלום היא לוקחת ריבית. היא שמעה. אמרה לו: זה אבק לשון הרע לא אבק ריבית. יום אחד שאלה את בעלה:

תגיד לי, מה הגברים יותר טובים מהנשים. יש הרבה נשים שהם חכמניות וגומלות חסידים, לא ראינו בנות צלופחד ?

הגמרא אומרת עליהן, חכמניות הן. אני באתי לבית הכנסת וראיתי את העגלון של העיר, שמן כזה, בא לבית הכנסת ואני רואה את החזן מברך את הברכות והוא עונה אמן. על ברכה אומר אמן. והנה אמר אמן על שלא עשני אישה. על מה הוא יגיד אמן ? על שלא עשני אישה ? הוא לקרא לא יודע. ואני יודעת כל השלחן ערוך. אמר לה: העגלון אומר על אשתו שלא עשני אישה. אני אומר עלייך. זה כל אחד על אשתו. זה כנגד זה עשה ה'.

המעשה הבא, אורגינל נמצא במדרש תהלים עושה שכר טוב. פרק ל"ט. שם מביאים מעשה במלך פרס שחלה, ב"ה עוד הלילה יקבלו שם מחלה רדיואקטיבית. הוא היה בידידות עם שלמה המלך. הוא שלח לשלמה המלך שהוא חולה. שלח לו שלמה המלך רופא. הרופא הזה בדק אותו ואמר שהרפואה שלו שישתה חלב לביאה, חלב של אשתו של האריה. למה יש לה שם אחר ? כי היא שונה. היא יותר ארוכה כזאת. בקיצור, מה יעשה ? איך יביא אותו. שלמה המלך קרא לבניהו בן יהוידע. זה ידיד שלנו מלך פרס. לך תביא חלב לביאה. אמר לו: תן לי רשות לקחת מהעדר שלך 30 כבשים. אמר לו: הרי שלך לפניך. לקח איתו 30 כבשים והלך למדבר. עמד מרחק 3 ק"מ על הר גבוה. הוא צופה עליה. היא רואה איש חדש הגיע לשכונה. עושה לו אוו. מה עשה ? שלח לה כבש אחד. זאת ראה את הכבש אכלה ועשתה מטעמים לגורים שלה. ביום השני שלח עוד אחד. ביום השלישי שלח עוד אחד. התקרב קילומטר אחד ממנה. עד שעברו עשרה ימים. שלח לה 10 כבשים. זאת ראה זה אדם ידידותי, והתקרב אליה. עברו כ 20 יום. הוא היה חסכני והתקרב אליה. היה מסתובב בין הגורים והיא הרשתה לו. הוא היה מבסוט. עד שיום אחד חלב אותה דלי מלא חלב, והלך. הביא את החלב. בדרך היה עייף מאד. אחרי מאמץ של ימים. שכב לישון. והנה רואה חלום שמתווכחים האיברים ביניהם איזה איבר עשה את מה שהוא עשה. הוא מביא את החלב למלך פרס וכולם מריעים לו. מזרח תיכון חדש.

והנה רבו האיברים. אנחנו בידיים חלבנו את העטינים של הלביאה. הרגליים אמרו, מי אתם, אנחנו הולכנו אתכם עד ללביאה. הלב אמר: אני פעמתי 300 פעימות בדקה... כל איבר דיבר. אחרי שכולם מתווכחים. אמרה הלשון: אני נתתי עיצה, ואני אמרתי. מי את שוכבת לך בין שני חניכיים. מי את ?

שוכבת בצלמוות. הגיע למלך פרס לתת לו את החלב. אמרה הלשון: עכשיו אני אראה לכם מי אני. אמרה למלך פרס: זה חלב כלבתא. אצל הפרסים זה חלב הכי גרוע בעולם. מייד ציווה מלך פרס: תתלו אותו. והנה מוליכים אותו לתלייה. והנה כל האיברים זועקים תציל אותנו. אמר בניהו למלך: זה חלב לביאה. בדקו וראו שזה אמת. וייקץ בניהו והנה חלום. אמר בנייהו: כל זה הקב"ה הראה לי כדי שאלמד מוסר את ישראל. מוות וחיים ביד הלשון. הלך לשלמה, עמד ואמר: מוות וחיים ביד הלשון. לכן, הגמרא, בערכים אומרת: המדבר לשון הרע כאילו כפר בעקר. שנאמר, אם אמרתי ואספרה כמו הנה דור בניך בגדתי. מה פירוש הפסוק ? אומר דוד: אם אמרתי לספר לשון הרע כאילו חס ושלום בגדתי בקב"ה ועשיתי עוון עבודה זרה. זה "כמו". זה נס גדול שזה "כמו". אחרת אין לזה סוף.

מכאן אדם לא יתגאה שעושה איזה מצווה. למשל יש הרבה מצוות שכאילו קיים עולם מלא, או כאילו נעשה שותף לקב"ה. תזהר. אדם יגיד אני לא צריך ללמוד תורה כי אני תומך בלומדי תורה. אז אמרת שזה כמו. אז כמו שאני למדתי. כל דבר אעשה מצווה דומה. אומר "ויכולו" נעשה שותף, ואז יבזבז את השבת. "ואספרה כמו", גם לעוונות וגם למצוות. כל מי שמדבר בבית הכנסת כאילו כופר בעיקר. כל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה. כל הכועס כאילו עבד עבודה זרה. או כל הכועס כל מיני גהנם שולטים בו. יש בלי סוף חטאים שכתוב כמו. אתה עושה מצוות "כאילו" אז גם העוונות יהיה "כאילו". זה פירוש הפסוק "אם אמרתי ואספרה כמו הנה דור בניך בגדתי." אלו דברים שהם לא בדיוק המצוות אלא דומים למצוות, וככה יבוא לידי בגידה וחטאים. לא מאלה ולא מאלה.

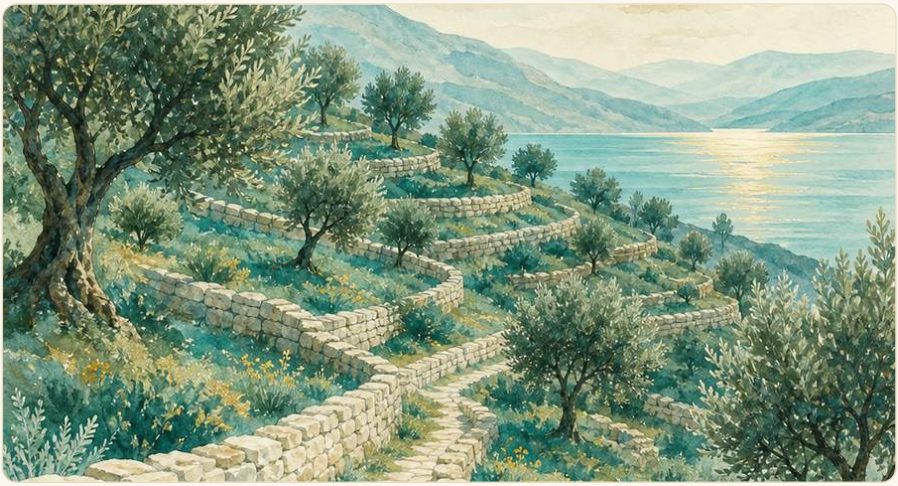
הגמרא ביומא אומרת, שאם עשיר הביא קרבן של עני לא יצא ידי חובה. למדנו בפרשת ויקרא ובפרשת צו יש עולת עוף יש מנחות יש סולת קרבנות, כל אחד לפי מידתו. והקב"ה מקבל. אבל אם עשיר הביא לפי מידת עני, זה לא יצא ידי חובה. למה ? זה אחד העוונות. של צרות עין. במצורע אנו רואים בין אם הוא עשיר בין אם הוא עני מביא 2 ציפורים טהורות ועץ ארז שני תולעת ואזוב. 2 ציפורים, הגמרא אומרת, כי הצפרים עושים פיץ פיץ. כל הזמן מצפצפות, גם זה עשה מעשה ציפורים. ושחט את הציפור האחת וטבל. ומה שם שמה ? עץ ארז. למה עץ ארז מראה גאווה ? אזוב זה מראה שפלות. אז למה צריך לשרוף את האזוב ? לכאורה, תשאיר את האזוב. אל תהיה יותר מדי עניו. לפעמים אדם נהיה יותר מדי עניו, וזו ענווה פסולה ואז הוא מדבר על אחרים. למה ? מהענווה יבוא לידי גאווה. למשל, ילך כל בוקר יקום מקדם בנץ אחר כך מתחיל ללעוג לשני, מתי אתה קמת להתפלל ? אני קמתי בנץ. מתחיל ללגלג עליו. מהמצווה בא לעבירה. לכן יהיה באמצע. אמצעי שלם. לא לכאן ולא לכאן יותר מדי. למה הגאווה חמורה כל כך ? העץ ארז בא לרמוז על הגאווה. המדרש אומר: מלך אחד ציווה שישתחוו לשר לו. ומינה את השר שלו על איזה מדינה. כולם היו באים ומשתחווים. יום אחד הגיע המלך לאותה מדינה. הם לא ראו מעולם את המלך. והוא היה לבוש כאחד השרים.

היו באים כולם ומשתחווים לשר ולא למלך שלידו. השר מייד אמר: אתם משתחווים לי כשהמלך נמצא לידי. זה המלך תשתחוו לו. אמרו: לא הכרנו אותו. אמר להם: עכשיו תשתחוו לו. אומר המדרש: ככה זה אדם שיש לו גאווה. הוא מתפאר באיזה עניינים שיש לו. במה הוא מתפאר בחכמה ? הקב"ה נתן לו. בעושר ? הקב"ה נתן לו. כמו שאמר אַל יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ, וְאַל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בִּגְבוּרָתוֹ; אַל- יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּעָשְׁרוֹ. כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי. כי באלה חפצתי נאום השם. זה בדיוק הגאווה. הגאווה שייכת לקב"ה. הגאווה והמלוכה לחי העולמים. הדיעה והדיבור לחי העולמים. יהודי, או בשר ודם שמתנהג במידת הגאווה הוא משתמש בשרביטו של מלך לפני המלך. זה בושה. לכן בהלכה מובא, שצריך להיזהר בבית הכנסת לא לחלוק כבוד. עד כדי כך שיש דיון בהלכה האם מותר לנשק ידי אדם בבית הכנסת. התירו הפוסקים מכיוון שעושה זאת לכבוד ה' יתברך. הרי הרב הוא בשר כמוני כמוך. אלא למה אני מנשק את ידו ? מפני שיש בו חכמה. יש בו תורה. כמו שכותב השדי חמד, הרב חזקיהו מדיני: מה הסיבה שהספרדים נוהגים לנשק ידי החכם ? מכיוון שהוא ביד שלו כותב דברי תורה. אז היד שלו הפכה להיות תשמישי קדושה. לכן, לוקחים את ידו ומנשקים. יש עוד טעמים: הרמא מפנו הוסיף, שע"פ הקבלה יש בזה סודות. וכן הביא בספר חסידים. חמור מאד אם מנשק את הבן שלו או מחבק אותו בבית הכנסת. בית הכנסת זה בית ה'. ושם מקום השראת שכינה. והוא מראה שיש לו חביבות למשהו אחר מחוץ מהקב"ה. ואנו אין לנו חפץ אחר אלא הקב"ה. ואהבת את ה אלוקיך. נכון שטבע האדם אוהב את בניו וצאצאיו ואשתו, אבל אסור להראות שם חיבה. זה ועוד, אסור להראות גדולה לעבד בפני רבו. איפה ראינו ?

הגמרא אומרת, שאוריה חלק כבוד לעבד לפני המלך. קרא לו דוד המלך, אמר לו: ואדוני יואב. הגמרא אומרת, כאן התחייב ונהיה מורד במלכות. איך אתה אומר לפניו, לפני דוד המלך, ואדוני יואב ? משמעותו, יש אדון אחר, חוץ מאתה המלך. אז נכשל. היה אדם גדול. ראשי סנהדראות היה. נכשל ואמר: אדוני יואב. ספר חסידים, אומר, שלומדים מכאן, שאדם בא לברך, להתפלל על אבא שלו או על רבו,

לא יאמר תשלח רפואה שלמה לאדוני מורי ורבי...אלא שלח רפואה שלימה לעבדך אלמוני. כי הן גבהות לפני המקום. אסור להראות איזו גדולה לפני הקב"ה. יכול להזכיר שם אביו כשאומר אבי...או להזכיר שם רבו שכאומר רבי....אבי מורי רק אם אביו תלמיד חכם. לא יאמר אימי מורתי כשאימו בגילוי ראש. כל בתארים המוסיף גורע. ואחרי המיתה עוד יותר קשה. הרבה מגדולי ישראל כתבו בצוואתם שלא יספידו אותם. דבר שאתה לא יודע על תספיד. או שעושים מציבה ענקית. זה לא זה. או שם תארים שלא שייכים.

הבעייה היום שבכל דבר עושים סעודה במקום לימוד. באזכרה, בחנוכת הבית. לא כך צריך להיות. איפה כתוב שצריך לעשות סעודה באזכרות ? לימוד תורה לעילוי נשמת הנפטר הוא הכי חשוב וזה מה שצריך להיות. הרב דגל מחנה אפריים אומר: זאת התורה לכל נגע הצרעת. לספחת ולבהרת. אומר: זאת התורה לכל נגע הצרעת. כל חולי, כל צרה שיש, התורה מרפאה את הכל. היא מתקנת את הכל.

והנוגע יטמא עד הערב. למה הנוגע דווקא ? הבא לטהר מסייעין אותו. אז הטמא וודאי. הטהור ספק. אמרה הגמרא: אם זכית אתה קדוש. ואתה קדמת לכל היצורים. הקב"ה, ברא העולם בששת ימים, אחרי שגמר לברוא את כל הנבראים ברא את

עולם הראשון. למה ? כדי שימצא עולם שלם, מוכן. אבל אם זכה, אומרים לו כל העולם בשבילך. לא זכה. אומרים לו: יתוש קדמך. אפילו היתוש נברא לפני האדם. המגיד מדובנא בא להגיד דרשה באיזה עיירה. המתין שם עד שיתאספו אנשים. שמע שני עגלונים מספרים חוויות שלהם. כמו נהגי מוניות של היום. אחד אמר: הקב"ה נתן לי פרנסה. שואל אותו השני: ומה תעשה בכסף ? אני אקנה עגלה וגם הבן שלי צריך להתחתן ואני אעשה לו חתונה בכסף הזה. השני אומר לו: אני נלחם, אני טורח להשיג כסף. ומה תעשה בכסף ? אני אקנה מספוא משובח לסוס שלי. אמר הרב, אחר כך בדרשה. יש שני עגלונים. אחד הוא חי ועובד בשביל הבן שלו שלומד תורה. אבל ההוא עובד בשביל להאכיל את הסוס. זה "יתוש קדמך".

אומר רבינו חיים בן עטר, כתוב, "ובא אשר לו הבית." מי זה אשר לו הבית ? זה הקב"ה. איזה בית ? זה בית המקדש. בית ראשון ושני נחרבו. מה נשאר ? לעתיד לבוא, 2 ציפורים חיות טהורות, זה שני משיחים. משיח בן דוד ומשיח בן יוסף. תחילת ניסן קוראים קרבנות הנשיאים ומזכירים את רוחות הצדיקים שהם מצפצפות על גבי שלוש חומות של גן עדן, מצפצפות בקולן ומעתירות עלינו בית ישראל. אז אנחנו מבקשים שה' ישמע את תפילתם. הצדיקים נמשלו לצפרים. אחר כך לקח עץ ארז זה התלמיד חכם. ולקח גם אזוב, זה אות ענווה. שני תולעת, ישראל נקראים תולעת. "אל תראי תולעת יעקב." "ושם על המים החיים". מים חיים, אותו יום שיבוא המשיח יצאו מים חיים מירושליים. יראו עינינו וישמח ליבנו בקרוב וכן יהי רצון ונאמר אמן.

הסודות להצלחה שלך

לתת, לאהוב, לצמוח

www.yoursuccesstoolbox.com

סרקו לאתר

לכל החוברות באתר